

LBRIS

We know
books

JEN BESSER & SHANA FESTE

Dirty Diana

Traducere din limba engleză de

ANDREEA IANCU

NEMIRA

Cyprins

<i>Prolog</i>	9
Dallas, Texas. Prezent.....	17
Santa Fe, New Mexico. Atunci	85
Santa Fe, New Mexico. Prezent.....	161
Dallas, Texas. Prezent.....	175
<i>Muțumiri</i>	257

Capitolul 1

În casa noastră e o cameră în care nu intrăm aproape niciodată. Unul dintre cele trei dormitoare, mic și perfect pătrat, o cameră în care nu doarme nimeni. E și singura cameră cu mocheta – groasă, de un alb-crem, pusă de foștii proprietari.

Am intrat aici cu Oliver să căutăm hârtie de împachetat, o bucată suficient de mare cât să ajungă pentru sirena de plastic pe care el și fiica noastră, Emmy, au cumpărat-o pentru aniversarea prietenei ei.

— Ar fi putut să ți-o împacheteze la magazin, spun, nereușind să mă abțin. Gratis.

Aruncă o privire către dulapul burdușit cu tot felul de lucruri.

— A trebuit să plecăm repede de acolo, înainte să mai șterpelească Emmy ceva.

— Oliver! râd. S-a întâmplat o singură dată, acum aproape un an.

Când avea cinci ani, fiica noastră a furat din raftul din dreptul caselor de marcat un pachet cu gumă de mestecat, pentru ca, mai apoi, în mașină, să fie întruchiparea inocenței, făcând baloane.

— E o hoață, Diana! O cleptomană cu sânge-rece.

Oliver zâmbește și iese din cameră, lăsându-mă să caut singură hârtia.

La început, eu și Oliver am visat că această cameră ar putea fi spațiu de lucru pentru amândoi. E prea mic ca el să-și amenajeze un atelier în toată regula, dar după-amiaza are o lumină grozavă și ar fi numai bun pentru masa de desen pe care și-a dorit-o întotdeauna. Și așa avea și eu loc pentru un șevalet și vopsele.

Când ne-am întâlnit prima dată aveam douăzeci și șase de ani și locuiam în Dallas, împreună cu alte șapte persoane, într-o casă dărăpănată, pe care ne prefăceam că o vedem un fel de atelier comun de creație. O botezaserăm *Cooperativa*, dar era, mai degrabă, o casă numai bună pentru petreceri, în care nimeni nu făcea vreodată curățenie. La un moment dat, m-am ambiționat să fac un fel de grafic cu sarcini pentru fiecare, în care era și o coloană pentru semnături, de parcă asta ar fi fost soluția-minune la problemă. În loc să-și treacă propriile inițiale, colegii mei au scris *Matthew McConaughey* în dreptul toaletelor și *The Ghost of Sir Alec Guinness*¹ în dreptul îndatoririlor de la bucătărie.

În toial verii, cineva a aruncat la gunoi o bucată de carne crudă. Doar că sacul de gunoi era rupt și ne-am umplut de viermi. De atunci am început să-mi țin mâncarea în cameră. În unele după-amiezi, mă distram schițând casa și pe colegii mei, înfrumusețată și puțin grotescă. I-am trimis câteva desene prietenului meu Barry, în Santa Fe, iar alte câteva celei mai bune prietene, Alicia, care era la școala de film din New York. Le-am semnat *Dirty Diana*, pentru că poveștile exagerate ale aventurilor mele murdare din Cooperativă îl îngroziseră pe Barry și o amuzaseră pe Alicia. Amândoi mi-au trimis înapoi mesaje lungi și drăguțe și, o dată, Alicia mi-a trimis un bilet pe care scria: „Clipește de două ori dacă trebuie să trimit ajutoare“ și a prins biletul de un burete curat de bucătărie.

Apoi, într-o seară, am făcut toxiinfecție alimentară, probabil din cauza mesei de familie de la slujba mea de chelneriță, și a trebuit să mă ascund în baia de la parter a Cooperativei. Colocatarii mei dădeau o petrecere și, în timp ce stăteam întinsă pe podeaua rece, cu părul lung și blond încâlcit pe fața transpirată, mă rugam ca vărsăturile să se oprească, în timp ce petrecăreții săreau peste mine pentru a folosi toaleta. Stând încovrigată lângă cadă, am observat că pe marginile ei fuseseră făcute desene în stil graffiti. Cineva desenase un Bart Simpson destul de reușit pe un skateboard, iar altcineva compusese o poezioară: *Acum stau, cu feșele 'ncordate / Tocmai am născut ceva de mărimea unui texan*. Capul îmi pocnea de durere și în acel moment m-am gândit: *Frumoasă poezie. Dar fără pic de rimă*. A doua zi am început să caut alt loc în care să stau.

¹ „Fantoma lui Sir Alex Guinness“, în lb. engleză, în original. Sir Alex Guinness a interpretat rolul fantomei lui Jacob Marley în filmul *Scrooge* (1970) (n. tr.).

Am vizionat cinci garsoniere și toate aveau scurgeri în diverse locuri și miroseau ciudat. Apoi, m-am îndreptat către ultima locuință pe care o aveam pe listă, într-o clădire îngustă, din stuc cenușiu, cu un șir vesel de trandafiri roz aliniați de-a lungul intrării, situată pe o stradă liniștită.

În fața intrării stătea un tip care alunga calm țânțarii.

— Domnișoara Reece?

A împăturit într-un pătrat perfect hârtia de pe care citise numele meu și s-a ridicat, îndesând-o în buzunarul de la pantaloni. Era îmbrăcat într-un stil bătrânicios, în pantaloni cu dungă și o cămașă cu nasturi de culoarea minții, așa că abia când m-am apropiat suficient de el mi-am dat seama că suntem cam de aceeași vârstă. Avea păr des, castaniu-închis, umeri puternici și ochi albaștri-verzui, care arătau așa cum îmi imaginam că arată un lac în toial verii – fără valuri care să-l agite, doar apă caldă și strălucitoare.

Mi-am cerut scuze pentru întârziere.

— M-am suit în autobuzul greșit. De două ori chiar. M-am dat jos din autobuzul greșit ca să mă sui în ăla bun și, până la urmă, m-am suit tot în ăla greșit.

L-am privit cu atenție, ochii ăia plini de bunătate, și mi-am imaginat cum l-aș desena: nas perfect, privind în sus la mine pe sub sprâncenele pronunțate, cu un gând răsărindu-i ca o bulă deasupra capului: *Isuse, cine-a trimis-o p'asta?*

Dar, în realitate, nu era nicio urmă de judecată pe chipul lui, nici măcar o undă în ochii lui calmi. Mi-am dat laoparte bretonul de pe frunte, dorindu-mi să mă fi spălat pe păr, în loc să-l fi prins la ceafă, în veșnicul coc dezordonat.

— Apoi, în al treilea autobuz nu mergea aerul condiționat, așa că, deși eram în autobuzul bun, mi s-a părut că...

Iat-o, o mică, dar vizibilă încruntătură între sprâncenele lui.

— Era autobuzul bun, am încheiat. Dar am avut senzația că nu e.

A făcut o mică pauză, să-mi dea timp să-mi recapăt suflarea.

— Sunt Oliver Wood. Ai venit să vezi apartamentul 4B?

— Exact. Eu sunt Diana.

Ne-am strâns mâna și l-am urmat până la lift. Spațiul era atât de strâmt, încât, stând unul lângă altul, umărul meu îi atinge bicepsul și-i simțeam mirosul de aftershave, ușor și curat. După ce s-au închis ușile, s-a aplecat

IBDIS | We know books

în față și a apăsat de trei ori butonul pentru etajul patru. Nu s-a întâmplat nimic. Am așteptat în tăcere, apoi a încercat din nou. Tot nimic. Treaba asta părea să-l frustreze, așa că am început să sar și liftul a prins brusc viață.

— Mulțumesc! și-a dres vocea. Locuiești de mult în Dallas?

— Nu chiar, nu. De aproape un an.

— Studiezi?

— Nu. Pictez.

În lift era foarte cald și liniște, așa că am adăugat:

— Doar ce mi-a apărut o carte.

— Serios?

A ridicat sprâncenele a mirare, de parcă ar fi fost cu adevărat bucuros pentru mine.

— O să cumpăr un exemplar.

— E destul de greu de găsit. A apărut la o editură mică.

— Oh...

Dezamăgirea lui m-a luat prin surprindere.

— Ți-aș putea trimite una.

Cartea a fost singurul motiv pentru care am venit în Texas, după ce un editor a fost foarte entuziasmat de lucrările mele și mi-a făcut rost chiar și de o cameră în Cooperativă. Mi-am imaginat cum ar fi fost dacă aș fi scos un exemplar în liftul ăsta atât de mic, iar eu și străinul ăsta politicos am fi început să răsfoim lucrările mele, care în parte prezintă femei în ipostaze sexuale, împreună cu interviuri despre fanteziile lor intime.

— Mătușa mea pictează, intervine Oliver.

— Serios?

— Portrete. Ale câinelui ei.

A început să vorbească în șoaptă, de parcă mătușa lui s-ar fi aflat undeva prin preajmă.

— Sunt un pic înspăimântătoare. Dar, dacă stau să mă gândesc bine, și câinii ei sunt înspăimântători, așa că poate e mai talentată decât mi s-a părut mie.

— Poate.

Am zâmbit și l-am simțit cum se relaxează lângă mine.

Oliver m-a condus spre ușa apartamentului și a scos din rucsac un snop uriaș de chei pe care le-a încercat pe rând, urechile înroșindu-i-se de jenă. În cele din urmă, s-a auzit un clic și a răsuflat ușurat.

— Siguranță, nu glumă. Nici măcar proprietarul nu poate intra în propriul apartament.

Apartamentul nu era mare lucru: o cameră pătrată cu două ferestre, una care dădea spre parcare, iar cealaltă spre șirul de trandafiri. O bucătărioară cu un minifrigider, un cuptor electric și o chiuvetă. Oliver s-a uitat în hârtia lui și a spus:

— Toate electrocasnicele sunt noi!

Apoi a deschis frigiderul, în care erau o sticlă pe jumătate plină cu ketchup, un borcan cu maioneză și o bere.

— Și uită-te la toate dotările.

Când am început să râd, a părut să se simtă ușurat.

— Ți-aș face un tur mai cuprinzător, dar nu trebuie decât să te învârti în loc, a spus el. Nu că ăsta ar fi neapărat un lucru rău. Ai mai puțin de curățat, nu?

Mi-am amintit de poezie și de podeaua lipicioasă din baia Cooperativei.

— Îmi place.

— Apa și salubritatea sunt incluse. Ți place să faci baie în cadă?

— Da.

— Perfect. Și mie.

A deschis o altă ușă și a pălit când a văzut dimensiunile băii în care abia dacă încăpea un vas de toaletă, darămite o cadă.

— Nu mă pricep deloc la treaba asta.

— Sinceră să fiu, e cel mai drăguț apartament pe care l-am văzut azi.

— Poate, dar tot meriți să ai parte de o cadă.

Familiaritatea afirmației ne-a luat pe amândoi prin surprindere și Oliver a roșit.

— Categorie, e cea mai frumoasă bucătărie pe care am văzut-o azi.

— Gătești?

— Absolut deloc.

Apoi, pentru că eram aproape convinsă că niciunul dintre noi nu-și dorește să se termine vizionarea apartamentului, am deschis frigiderul și am scos berea.

— Îmi plac dotările.

A zâmbit din nou, mi-a luat berea din mână și a deschis-o cu una dintre multele lui chei. Berea era rece și delicioasă, așa că i-am întins și lui sticla ca să o împărțim.

— Ți-aș oferi un pahar, dar...

Am făcut un gest spre bucătărie.

— Ne-am putea așeza pe canapeaua mea imaginară.

S-a gândit un pic la invitație, apoi s-a uitat la mine. În timpul ăsta, în capul meu se derula o coloană sonoră desprinsă dintr-un *anime*, nu-mai bună pentru tăcerea asurzitoare care plana deasupra noastră. Oliver s-a jucat un pic cu sticla pe care o ținea în mână, apoi a făcut semn spre perete, unde ar fi trebuit să fie canapeaua.

— Nu mă așteptam să preferi pielea vișinie, dar pare drăguț aici.

Am râs.

— Se asortează cu milieurile pe care le-ai croșetat pentru mine.

Ne-am așezat pe podea și am trecut berea de la unul la celălalt. Ultimele raze de soare intrau prin una dintre ferestre, dar niciunul nu s-a ridicat să aprindă lumina, așa că ne-am cufundat în întuneric.

Mi-am trecut degetele peste covorul proaspăt curățat.

— Îmi dau seama că a fost curățat de curând. Mulțumesc.

Expresia lui era foarte serioasă.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Nu sunt tocmai agentul imobiliar. Clădirea asta e a părinților mei. Connie, tipa care se ocupă de vizionări de obicei, a trebuit să plece să-și ia copilul, așa că am zis că mă ocup eu.

M-am simțit ușurată că avem amândoi ceva de mărturisit.

— Ca să fiu sinceră, adevărul e că nu-mi pot permite apartamentul ăsta. Am suficienți bani pentru chiria pe prima lună și pentru garanție. Dar nu-mi pot permite și ultima chirie în avans.

M-am sprijinit cu capul de perete.

— Desigur că nici credit nu pot să fac.

În timp ce vorbeam, privirea i se muta de la ochi la buzele mele.

— Ai un loc de muncă? Adică, în afară de pictură?

— Sunt chelneriță. La Momo.

— Locul ăla cu tematică de gangsteri anii '30? Unde le pun pe chelnerițe să zică „las-o baltă“ de fiecare dată când un client spune „mulțumesc“?

— Sunt una dintre ele.

Am ridicat mâinile, de parcă ar fi fost niște bețe.

— Ai fost?

A clătinat din cap.

— Am văzut la știri. Proprietarul e un fost condamnat pentru infracțiuni sexuale, nu-i așa?

— Mmm.

M-am gândit la spusele lui.

— Ar avea logică.

— Bine.

Oliver se uită în jos.

— O să-mi folosesc tot timpul liber ca să-ți gădesc altceva de muncă.

— Mulțumesc!

S-a aplecat ușor spre mine, înghiontindu-mă cu umărul.

— Las-o baltă.

Opt ani mai târziu, când ne-am mutat în această casă cu trei dormitoare din cartierul în care stăm acum în Dallas, eram deja însărcinată cu Emmy. Ne-am petrecut următoarele câteva luni pregătindu-ne pentru copil, hotărându-ne în privința culorii zugrăvelii și crucindu-ne la instrucțiunile mobilierului IKEA pe care îl cumpăraserăm pentru mobilierul ei. Oliver, care putea face mobilier frumos din lemn de la zero, a fost la fel de nedumerit ca mine în fața instrucțiunilor de asamblare.

— N-are cum să fie așa, a spus el întorcând din nou foaia cu susul în jos. Ne lipsește ceva?

Apoi a venit Emmy și, odată cu ea, nopțile nedormite, crizele copleșitoare de anxietate, printre episoade de bucurie pură și munți de rufe murdare.

Acum Emmy are șase ani, iar camera asta e doldora de cutii din plastic pline ochi cu jucării pentru copii mici, pentru care ea e prea mare, haine care nu-i mai vin și o colecție enormă de păpuși Madame Alexander, despre care Oliver se teme prea tare să-i spună mamei sale că îi dau coșmaruri lui Emmy. Am etichetat cutiile „DONAȚIE“ și ne promitem, din nou și din nou, că weekendul viitor o să le ducem undeva. Acum avem și o glumă pe tema asta. Seara, când ne băgăm în pat și unuia dintre noi îi e sete, dar prea lene să se miște, spune: „Dacă-mi aduci un pahar cu apă, jur că duc cutiile. Măine.“

Singurul lucru care nu e de găsit în cutiile astea e o bucată de hârtie pentru împachetat. Îmi fac loc printre două cutii ca să ajung la dulapul de pe peretele din spate. Aprind lumina și mă uit pe rafturi. Dau de

UBBIS | We know
books

pături de rezervă, o saltea gonflabilă făcută ghem și o cutie veche în care sunt pensule. Câteva pânze vechi sunt sprijinite de un perete – o pictură în ulei cu albăstrele și o scenă de plajă, ambele pictate acum câțiva ani la un curs la seral.

Mă afund și mai tare în dulap. În spatele cutiei cu pensule zăresc o cutie veche de pantofi. Uitasem că e aici. E sigilată cu bandă adezivă, așa că găesc ceva ascuțit și o desfac. Înăuntru e un reportofon vechi și două șiruri de minicasete. Fiecare casetă are pe ea o etichetă pe care stă scris un prenume: Jess, Claudia, Brynn, Theresa și așa mai departe. Îmi revine un sentiment familiar – de parcă ar urma să fiu acuzată că am făcut ceva rău. Sub cutia roșie de pantofi e o mapă veche burdușită cu schițe, toate portrete ale femeilor care au numele trecute pe casete, schițe care, într-o zi, ar fi trebuit să se transforme în portrete în cea de-a doua mea carte. Fuseseră schițate în grabă cu un creion gros de cărbune – profilul unei femei care se uită pe fereastră, o alta întinsă pe un scaun, cu mâna la ceafă.

Când m-am mutat în Dallas, editorului cu care am lucrat la prima carte îi plăcea să mă scoată la biliard și să mă îmbăt cu bere slabă. Privindu-mă pe sub pleoapele lăsate, îmi prezenta propria-mi carte, de parcă n-aș fi auzit niciodată de ea.

— Intersecția perfectă dintre cronică și artă, spunea ea, iar eu dădeam din cap, neștiind ce să adaug.

La câteva săptămâni după ce cartea a fost publicată, s-a mutat în Michigan și nu s-a mai întors la muncă. Asistentul ei, un tânăr cu voce liniștită, i-a luat locul, dar el era timid și stângaci și nu era pregătit să mă întâlnească în persoană. I-am trimis câteva idei brute pentru a doua carte și mi-a spus că schițele sunt drăguțe, dar prea cumini.

— Încercați să găsiți zvâcul. Săpați adânc după el, înțelegeți?

În ziua în care mi-a arătat Oliver apartamentul asta făceam. Săpam. Foarte încet, de luni de zile.

Scot cutia cu casete din dulap și mă așez pe podea între două cutii, având suficient loc să-mi pot întinde picioarele, dar să mă și simt ferită, în același timp. Mă uit printre casete, una câte una. Toate interviurile astea pe care le-am ascuns și la care nu m-am mai întors.

Scot o casetă pe care scrie Jess și o pun în aparat. Apăs butonul și îi aud vocea:

Era înalt. Și se purta de parcă nu-i mai trebuia nimic altceva ca să aibă încredere în propria-i persoană. Asta-i treaba. Era înalt. Îți poți imagina? Femeile trebuie să aibă foarte multă stăpânire de sine ca să se simtă cât de puțin bine în propria lor piele și jur că el n-a avut nevoie decât de puțină înălțime. Umeri lați, bine făcuți și noi, toate fetele, eram ceva de genul „bine, da, m-aș culca cu el“.

Dar adevărul fie spus, sincer, nu credeam că se va întâmpla asta. Să fac sex cu barmanul. N-am avut niciodată o aventură de o noapte. Și apoi, iată-mă, proaspăt singură – bine, recent părăsită –, servind cocktailuri într-un oraș ciudat și comportându-mă de parcă aș fi fost incredibil de sigură pe mine. Nu era greu să ai atitudinea asta la muncă pentru că locul era mereu plin și toată lumea de acolo era disperată să comande băuturi, așa că, deși, tehnic, te așteptai, aveai un fel de putere. Dacă un client era de rahat, pur și simplu îl ignorați toată noaptea și le făceai și pe celelalte fete să-l ignore. Oricum, tipul ăsta era un barman destul de bun și flirta cu toate chelnerițele din local. Ar fi putut să facă sex cu oricare dintre noi, chiar și cu hostessa, iar ea avea iubit. Toată noaptea, când lucram, ducând tavă după tavă cu băuturi, mă tot gândeam: da, vreau să mă culc cu un necunoscut. Cineva al cărui corp va fi o surpriză totală. Și când mă va atinge nu voi ști cum se va simți sau ce urmează.

Și uite așa, când i-am dat comenzile de la mesele mele, i-am scris ceva de genul: „Vodcă cu apă minerală. Whisky cu gheață. Hai să plecăm de-aici!“

A fost o glumă care a ținut toată noaptea între noi, iar biletele mele au devenit mai îndrăznețe de fiecare dată. Martini. Cum e apartamentul tău? Vrei să-mi arăți?

Apoi, spre exemplu: Două beri. Margarita. Sex on the Beach – oh, asta e prea simplu. Chestii stupide, prostioare, înțelegi? Dar ne-a făcut pe amândoi să râdem.

Apoi s-a făcut ora 2, tura noastră s-a terminat și muzica s-a oprit. Au aprins luminile puternice din plafon și eram convinsă că s-a spulberat vraja. Dar, în timp ce făceam curățenie, mi-am dat seama că se uita la mine în continuare. Avea ochi albaștri strălucitori, în care juca o lumină jucăușă, chiar și cu plafonierele aprinse. Și, imediat ce mi-am luat partea care mi se cuvenea din bacșișuri, i-am simțit mâna pe spatele meu, iar atingerea aia m-a făcut să simt un curent electric prin tot corpul și m-a făcut să mă gândesc că până la urmă se va întâmpla.

Când m-am întors cu fața spre el, m-a luat de mână și m-a tras afară. Ploua, dar cumva am găsit un taxi, așa că probabil așa a fost să fie. Am sărit pe bancheta din spate incredibil de repede și în întuneric, mâinile mele erau deja în pantalonii lui, iar mâinile lui erau deja sub cămașa mea... Nu-mi amintesc cum îl chema – sincer, nu-mi amintesc –, dar îmi amintesc cum i-am simțit mâinile sub sutien. Erau reci, dar m-am simțit bine, de parcă tot corpul meu se trezea la viață. Aș fi vrut să-mi dau jos toate hainele, chiar acolo, ca să-i arăt. Ca să mă poată atinge peste tot. Să simt. Îmi doream să-mi atingă fiecare centimetru de corp...

— Diana?

Oliver strigă de pe hol și tresar. Opresc reportofonul și mi-l îndes în buzunar. Apoi închid capacul cutiei cu casete și o îndes la fundul uneia dintre cutiile cu haine de bebeluș.

Oliver apare în pragul ușii.

— Ai găsit hârtie?

— Nimic. O să cumpăr când ies.

Îmi dă o cană cu cafea și mă cuprinde de talie.

— Mulțumesc!

— Pentru puțin.

Mă sărută pe gât.

— Miroși bine.

Simt cum corpul mi se încordează în loc să se relaxeze. Mă trage mai aproape și se uită spre ușă.

— Emmy doarme dusă.

Analizez fiecare părticică din propriu-mi corp și mi-aș dori să găsesc senzația potrivită – dar orice dorință de a-i întoarce afecțiunea pare la ani-lumină. Mă dau înapoi și zâmbesc.

— Ce e? întrebă.

— Cum adică ce e?

— Te uiți ciudat la mine. Te holbezi.

— Nu-i adevărat.

Ba da. Adevărul e că mă holbez. Mă holbez mai ales la firul de păr care îi iese din nara stângă. *Nu te concentra la fir. Concentrează-te la ochii blânzi, la cana cu cafea, la mâinile lui, la abur.*

Oliver se șterge pe bărbie de parcă ar avea sos pe față.

— Ai... firul ăla de păr.

Îi arăt.

— Acolo.

— La naiba! Râde. Mă transform în taică-miu. O să folosesc mașina ăla de tuns pe care mi-ai dat-o. Promit.

Se șterge la nas cu un deget, încercând să împingă firul la loc.

— Mai bine?

L'Wren claxonează afară. Trei claxoane scurte, unul după altul.

— Mi-aș dori să nu trebuiască să plec.

Mă strecur din brațele lui și-l sărut pe obraz.

Oliver se uită roată prin încăpere, la câte ar fi de făcut.

— Săptămâna viitoare? îl întreb zâmbind.

— Sigur.

Nu se uită la mine, ci la munții de lucruri care nu ne mai folosesc la nimic.

Capitolul 2

— Nu-mi dau seama ce-i mai rău. Un bărbat de cincizeci și șapte de ani care încearcă să se comporte de parcă ar avea douăzeci sau unul de douăzeci și patru care încă mai locuiește cu părinții.

L'Wren oftează și virează spre autostradă. Nu se pricepe deloc să conducă și să vorbească în același timp. Apuc strâns marginea scaunului de piele.

— Sunt familia mea, dar se comportă de parcă am fi colegi de apartament, spune L'Wren. Și mai e Halston. Fetița mea are șase ani, dar merge pe șaișpe. Mă tot pune să caut pe Google poze cu Harry Styles fără cămașă.

— L'Wren! Nu mă face să râd!

Jenna strigă de pe bancheta din spate.

— *Filler*-ul meu o s-o ia razna.

Își pune palmele pe obraji, de parcă ar vrea să-l țină pe loc.

L'Wren se uită la Jenna în oglinda retrovizoare. Sunt prietene încă din liceu, iar acum avem toate fete de aceeași vârstă.

— Ai voie să râzi după ce îți pui Botox.

— Nu e Botox, e *filler*. Doctorul a spus să nu fac exerciții fizice și să nu mișc prea mult fața timp de douăzeci și patru de ore, altfel *filler*-ul ar putea să se deplaseze.

— Dumnezeule, îți faci intervențiile la cineva care lucrează într-o parcare?

— Nu. Încetează.

Jenna aproape pufnește.

— Am fost la dr. Laredo. I-a făcut buzele lui Raleigh și ți-au plăcut foarte tare.

Când menționează numele lui Raleigh, tăcem toate. Nu se mai aude decât zumzetul aerului condiționat, în timp ce L'Wren accelerează pe autostradă. Suntem în călătoria anuală la Roundtop, un târg uriaș de antichități care are loc la sud de Dallas. Prima noastră excursie a fost acum cinci ani, când eram toate la același curs de dimineață, *Eu și mami*. L'Wren ne-a luat prin surprindere pe mine și pe Jenna cu o bonă. A sugerat să chiulim de la curs și să facem o mică excursie.

Jenna și-a dres glasul și și-a băgat capul între noi, cu buclele blonde săltându-i pe umeri.

— Ai putea avea colegi de apartament mai răi de-atât. Cel puțin Liam e ca o bonă care locuiește cu voi, nu? Probabil că vă ajută.

Liam e fiul vitreg al lui L'Wren și, de obicei, e prea drogat ca să fie bun de ceva. E cel mult o prezență plăcută.

— Și, cel puțin, soțul tău mai are păr.

— Vai, ce drăguț, chiar crezi asta? Întrebă L'Wren.

— Ce? Că Kev nu și-a pierdut părul? Chiar trebuie să-ți amintesc de vara trecută? De implantul de păr?

Îmi înăbuș râsul.

— Diana, nu te simți prost că îți vine să râzi.

L'Wren se întoarce spre mine, luându-și de tot ochii de la drum.

— E adevărat că nu poate suporta gândul că-și pierde părul. Dar *nu l-a pus nimeni să poarte bereta aia*.

— Ohh, spune Jenna.

Întotdeauna se prinde cu câteva secunde întârziere.

— Uitasem de beretă. Credeam că trece printr-o criză europeană a vârstei de mijloc.

— Ce naiba e o criză europeană a vârstei de mijloc? Întrebă L'Wren.

Vara trecută, Kevin, soțul lui L'Wren, purta câte o pălărie la fiecare ocazie. Eu și Oliver l-am văzut la un moment dat purtând o șapcă de vânătoare în timp ce făcea duș în aer liber la petrecerea lor de la piscină.

— A făcut în așa fel încât a mers, a spus L'Wren cu tandrețe în voce. Dar bietul om trebuia să schimbe tot timpul pansamentele de pe fiecare folicul.

Întorc oglinda și-mi privesc fața în soarele dimineții, studiindu-mi pielea de sub maxilar, un loc căruia nu i-am dat niciodată prea multă atenție. Sub ochii mei de culoarea chihlimbarului sunt cearcăne, dar,